

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Orioni. 338.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

tatem ipsius proditurū erat:) verūm quid? Nisi quod viderit Patrem facientem. Perspicisne quonam pacto honoris ac roboris equalitatem, eandemque substantiam prædicet?

Heroni Remp. gerenti. 336.

Scenicis, vir optime, summum hoc studium est, non vt per ipsorum cauillas multi meliores reddantur (quemadmodum ipse dixisti, teipsum, & eos, qui te audiunt, decipiens) verūm vt multi peccēt. Etenim in spectatorum improbitate felicitatem suam constitutam habent. Ita fit, vt, si illi meliores efficiantur, sua his ars peritura sit. Quamobrem nec vnquam eos, qui delinquent, corrigere in animum induxerint, nec si velint, id possint. Mimica enim eorum ars naturā tantummodo ad nocendum comparata est.

Theodosio Episcopo. 337.

Quemadmodum optimus medicus ad ægrotantis naturæ subsidium arte instructus & armatus, cum variis morborum generibus corpus obsideret, aduersus eum, qui acrius vrget, in procinctu stans (qui enim cum salutem afferre liceat, id facere negligit, interitus scilicet causa est) eos, qui moram ad dilationem admittunt, in posterius seruat, ne alioqui dum hos vicisse sibi videretur, ab illo, qui etiam victoriam eam, quæ extitisse videbatur, in cladem conuertit, imprudens superetur: eodem modo tu quoque medendarum animarū scientiam prudentia temperans, ad id, quod amplius vrget, oculorum aciem intendere. Nam eo sanato, spes est fore, vt reliqua etiam sanentur.

Orioni. 338.

Corporis quidē voluptates lepidæ sunt, eamque vim habent, vt hominem velut

τὸ δυνάσθαι πρὸς τὸ πατρὸς. τὸ γὰρ τῷ ὄντι, τῷ μὴ δυνάσθαι ἀπὸ ἀφραδελύων ἐχρῆτο. εἴγε ἀσθενεῖαι αὐτῷ κληροῦν ἐμελλε τὸ ρῆγιν, ἀλλὰ ἢ ἐὰν μὴ πβλέπη τὸ πατέρα ποιῆσαι. ὄρεός τις τὴν ἰσοτιμίαν ἢ τὸ ἰσοθενῆς. καὶ τὸ ὁμοῦσιν κηρύττει.

Ηρώνι πολιτευομένῳ. τλζ.

Τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ, ὡ βέλτε, αὐτῶν δὴ μέγιστη, ἢ τὸ σφρονίζεν πολλὰς τοὺς σκάμμασιν, ὡς ἔφησ, σαυτὴν, καὶ τὸς ἀκούοντάς σου πρὸς λογισμῶν, ἀλλὰ τὸ πολλὰς ἀμαρτάνειν. ἐν γὰρ τῇ κελίᾳ τῆς θεᾶς τὴν αὐτῆς ἐχρῆσιν, ὡς εἰς ἐκείνοι βελτίους γένοιτο, τῶν τοῖς ἀναπόλοτο ἢ τέχνη, οὔτε οὐδὲ ἐλοῖντο ἐπαγορεύσαι τοὺς πλάσθαι, καὶ βεβλήθῃσιν, ἔχ' οἰοῦν. πέρυκε γὰρ αὐτοῖς ὅτι τὸ βλάπτειν ἢ μίμησις.

Θεοδοσίῳ ἑπισκόπῳ. τλζ.

Ὡς ἄνθρωπος ἰατρὸς τῆς ἰατρικῆς συμμάχου τῆς ἀρρώστου φύσεως ἀπλοῖστος, ἔστιν πολὺτεροί νοσημάτων ἰδίᾳ τὸ σῶμα πολιορκῶσι, καὶ τὸ καππεῖρον ἰσχυρῶς. ὁ γὰρ ἐξὸν σῶσαι ἀειράν, τῆς ἀπολείας διλονότι αἴτιος. τὰ ἀναβολῶν καὶ ὑπέρθεσιν ἑπιδεδόχοντα τῆς δούπερα, ἵνα μὴ ταῦτα δόξας γενικηθῶναι ὑπὸ ἐκείνῳ λήθῃ νικῶμενος τὸ καὶ τὴν δόξασαν γενεῖσθαι νίκην ἕως ἦσαν ἀειτεροί, ἔπειτα καὶ αὐτὸς τῇ συνείδησιν τῆς θεραπειᾶς τὴν καὶ ἑπισημῶν κερῆσας καὶ τὸ κατεπεῖρον βλάβον. ἐκείνῳ γὰρ ἰατρὸς ἰλπίς καὶ τὰ λοιπὰ συνιαγήσεται.

Ὠρίωνι. τλη.

Αἱ μὲν τῷ σώματι ἰδῶναι γαμῶλαι εἰσὶ, καὶ δεινὰ γρητεύσαι, καὶ τὸ λογισμῶν

λογισμὸν τῆς ἡγεμονίας ἐκβάλλειν, καὶ πάντα ἄνω καὶ κάτω ποιῆν, ἀλλ' εἰ ὁ θυμὸς τῶν λογισμῶν συμμαχῆσθε, καὶ καθάπερ ὑπασιγῆς βασιλεὺς ὑπακούσθε, βραδίως ἐκείναι καταγωνισθῶσινται. διγῆσας γὰρ ὀργῆς καθ' αὐτῶν κινήσεις ἔχ' ὑποστίνονται πλὴν ἀπειλεύ, ἀλλὰ φρεσὶ οὐχ ἰσχύουσι, τὸ νικᾶν, τῶν νικᾶν ὀφείλουσι λογισμῶν ὅστις ἐβίβασαι, καὶ τὸ τ' ἐστὶν ὅτι ὁ μελλῶν μὴ παρεκλεύσατο, σὺ δὲ μαθεῖν ἠθέλησας, ὀργίζεσθε καὶ μὴ ἀμαρτάνετε.

præstigiis quibusdam illiciant, ac ratione e principatu exturbet, atque omnia sursum & deorsum misceant. Ac si ira rationi superpetias ferat, ac tanquam stipator regi obedientem se præbeat, facili negotio illa opprimuntur. Iusta enim ira adversus eas excitatas minas haudquaquam sustinebunt: verum irritò conatu abibunt, victoriam rationi, quæ victrix esse debet, concedentes. Atque hoc est quod Psaltes quidem monuit, tu autem intelligere cupis. Irascimini, & nolite peccare.

Νεμεσίου ἁγίου χολατικῶ. τλθ.

Nemesiano Scholastico. 339.

Ὡς περ ἔλλειψας, καὶ Ἰερδ' αἰεὶ, καὶ εἰ πῆρες τὰ ἐκείνων ἐξήλωσαν, ἀσθεῖς περ καὶ ἀποήτες ὀλέζομαι σπυφανομδ' ἔσ μηδὲν περὶ τῆ σωτήρος τῆς παροφῆτας εἰρηκέναι, ἔπως τῆς πᾶσαι πλὴν παλαιὰν εἰς αὐτὸν μεταφέρειν περὶ μδ' ἔσ. ὁ δὲ ἐξω αἰτίας πῆρημι, ἀπεθὶ ἐν τῇ καθ' ἡμῶν μάχῃ τρέπον πῆρ τῶν διαδικῶν συμπαράπῆσαι. τῶ γὰρ ἐλέγχου παρ' ἐκείνων περὶ αὐτῶν μὴ εἰρημνία εἰς αὐτὸν ἔλκειν ἐκβιαζόμενοι, τῶ πᾶν κἂν τοῖς περὶ αὐτῶν ἀληθῶς καὶ διαρρήδ' ἔσω εἰρημνῶν, ὑπονοιαστικῶν καὶ δ' ἔχ' ἔπως, ἀλλὰ τὰ μδ' εἰς αὐτὸν εἰρημνία, σαφῶς λέγειν. τὰ δὲ περὶ ἄλλων πραγμάτων ἔσ, περὶ ἐκείνων εἰρησθαι περὶ ὧν ἔρηται. ἔπος γὰρ καὶ ἀληθείας καὶ σποδείξεως ὅρος. οἱ δὲ τὰ μὴ παροφῆσῶντα παροφῆροντες, καὶ τὰ παροφῆσῶντα ἀπατρέπεσθαι τῶν ἀποκινεῶν ἔσ.

Quemadmodum Gentiles & Iudæos, & si qui sunt, qui eorum dogmata confectentur, impios & væcordes esse statuo, quòd Prophetas nihil de Salvatore locutus esse pronunciant: eodè modo eos, qui vniuersum vetus Testamētum ad ipsum transferre conantur, culpa minimè carere sentio: vt qui in ea pugna, quam adversum nos ineunt, ad ipsum velut obtorto naso trahere ab ipsis conuincuntur, eorum, etiam in his, qui verè ac desertis verbis de eo dicta sunt, suspicionem pariunt. Atqui non ita facere conuenit: verum ea quidem, quæ ad eum apertè spectant, dicere, quæ autem de aliis rebus, ea de his rebus, de quibus dicta sunt, dicta esse sinere. Nam hæc demum veritatis ac demonstrationis regula est. Qui autem ea, quæ ad eum minimè attinent, proferunt, hoc efficiunt, vt ea etiam, quæ ipsi conueniunt, euertantur.

Ζωσίμου πρεσβυτέρου. τμ.

Zosimo Presbytero. 340.

Ἄνθρωπος ἑλλόγιος καὶ ὀρθὸς μδ' τ' τρέποι, λαμπερὸς δὲ πῆρ βίος. τὸ γὰρ καὶ ἀξιάματι αὐτῶν λαμπερῶν κεκοσμηθῶν παρήστω. οὐκ ἔστι γὰρ τῶν καὶ ὄντων ἐν τῶν καὶ ἡμῶν ἀπήσειλεν, ὁ παροφῆσθαι μδ' τῶν σπῆσῶν ἡυσιασθῆσθαι τῶν γείων μνησθῆσθαι μεταληφόμενος θεασάμενος δὲ σε αὐτῶν παρεσθῶντα, ἄνθρωπον πρεσβυτῶν μδ' πλὴν ἡλικίαν, πρεσβυτέρου δὲ πλὴν ἀξίαν, ἀκμάζοντα δὲ τῆ

Vir quidam disertus, atque & moribus integer, & vita splendidus (nā quod etiam ipse luculenta dignitate ornatus sit, præteribo. Umbra enim hoc est, & infomniū) me conuenit, illudque narrauit, se ad venerandum quidè altare accessisse, vt diuina mysteria perciperet: at vbi te, hominè, ætate quidem senem, dignitate autè presbyterum, libidine autem vigentem, atque omnes, quorum impudicitia hominum